

Arrest

nr. 113 762 van 14 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Baghe Shirkat in het district Kunduz van de provincie Kunduz. Twee jaar nadat Karzai aan de macht kwam heeft uw vader werk gekregen als portier aan het gebouw van het Rode Kruis. Uw ooms aan vaderskant zijn twee jaar voor uw vertrek bij de taliban gegaan. Sindsdien vroegen zij uw vader meermaals te stoppen met zijn werk. Enkele maanden voor uw vertrek werd uw broer door uw ooms gedwongen om een bom te plaatsen aan een weg. Deze bom explodeerde en uw broer kwam om het leven. Een tijd later werd uw vader ontvoerd. Op een dag moest u 15000 dollar in ontvangst nemen van een man en aan uw ooms geven. Nadat u dat geld had aangenomen ging u naar huis en besprak dit met uw moeder. Zij was bang dat uw ooms u uiteindelijk zouden vragen om mee te vechten met de

taliban en besloot dat je het geld moest gebruiken om te vluchten uit Afghanistan. Op 14 juni 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met uw ooms aan vaderskant zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk weet te maken dat uw ooms daadwerkelijk bij de taliban actief waren. Wanneer u gevraagd wordt waarom zij plots twee jaar voor uw vertrek lid zijn geworden van de taliban zegt u dat heel het dorp bij de taliban was (CGVS, p. 10). Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld haalt u opnieuw aan dat heel het dorp bij de taliban was (CGVS, p. 12). Nogmaals wordt u dan gevraagd waarom zij zich bij de taliban hebben aangesloten waarna u zegt dat er mensen kwamen preken in het dorp en uw ooms overtuigd hebben (CGVS, p. 12). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten niet te overtuigen. Ook over hun activiteiten bij de taliban zijn uw verklaringen vaag. Eerst haalt u louter aan dat ze vechten. Wanneer u dan gevraagd wordt om alles te vertellen wat u weet over de activiteiten van uw ooms bij de taliban kan u alleen maar zeggen dat ze vechten tegen de buitenlanders wanneer zij naar jullie regio kwamen (CGVS, p. 11). Aan de hand van dergelijke oppervlakkige verklaringen kan u niet aannemelijk maken dat uw ooms daadwerkelijk bij de taliban actief zijn.

Ook met betrekking tot de situatie na de dood van uw broer zijn uw verklaringen zeer beperkt. Zo zegt u dat uw ooms uw broer dwongen om een bom te plaatsen waarbij hij vervolgens om het leven is gekomen (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt wat u en uw moeder hebben gedaan wanneer uw broer stierf zegt u louter dat u gewoon verder werkte in de winkel (CGVS, p. 11). Ook over hoe de relatie tussen u en moeder enerzijds en uw ooms anders was sinds de dood van uw broer geeft u nauwelijks enige informatie. Eerst zegt u louter dat jullie geen goede relatie hadden (CGVS, p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt naar de gesprekken tussen u en uw ooms sinds het overlijden van uw broer en u aangespoord wordt elk detail te beschrijven blijft u opnieuw aan de oppervlakte. Het enige dat u kan meegeven is dat ze zeiden dat uw broer naar het paradijs was en dat u mee moest vechten (CGVS, p. 11). Dergelijke oppervlakkige verklaringen komen geenszins doorleefd over en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate. Gegeven de situatie – uw ooms die schuldig zijn aan de dood van uw broer en die in het huis naast jullie wonen – kan verwacht worden dat u daar uitgebreider over weet te vertellen.

Verder verklaart u dat iemand, op vraag van uw ooms, u 15000 dollar – het exacte bedrag van uw reiskosten – gaf die u vervolgens aan uw ooms moest geven. U heeft deze 15000 dollar vervolgens gebruikt om uw reis naar België te financieren (CGVS, p. 9). U heeft echter geen enkel idee wie die persoon is die u die 15000 dollar zou hebben gegeven. U had hem nooit eerder gezien en behalve zijn naam en het feit dat hij in Kunduz stad woont kan u niets over hem vertellen (CGVS, p. 9). Het roept twijfels op dat u zegt dat een wildvreemde u zomaar 15000 dollar geeft die u zelf aan uw ooms diende te overhandigen. Evenmin heeft u een idee waarvoor dit geld diende (CGVS, p. 9). Bovendien kan u geen verklaring geven voor het feit dat die man dat geld zo nodig aan u moest geven in plaats van aan uw ooms zelf. Eerst zegt u dat hij niet door de taliban gezien wilde worden (CGVS, p. 9). Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd om uit te leggen waarom die man dat geld niet zelf aan uw ooms kon geven maar u geeft tot drie keer toe een ontwijkend antwoord (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over een cruciaal element in uw relaas halen de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate onderuit.

Uw verklaringen over de problemen van uw vader omwille van zijn werk als portier bij het Rode Kruis en zijn verdwijning zijn eveneens te beperkt en komen niet overtuigend over. Zo zegt u dat vanaf uw ooms bij de taliban waren zij uw vader bedreigden om hem te laten stoppen met zijn werk (CGVS, p. 12 en 13). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom uw vader zo nodig bleef werken als portier bij het Rode Kruis hoewel hij lange tijd door uw ooms bedreigd werd antwoordt u opnieuw naast de vraag en zegt u dat hij dit werk al had voordat uw ooms bij de taliban waren (CGVS, p. 12). Wanneer u erop gewezen wordt dat dit geen antwoord is op de vraag zegt u dan dat uw ooms hem niet met de dood bedreigden, wat niet weet te overtuigen (CGVS, p. 12). Er wordt u dan gevraagd om te beschrijven hoe de situatie in al die jaren is verergerd met betrekking tot het werk van uw vader waarop u dan louter kan zeggen dat uw ooms het niet goed vonden en uw vader vroegen hiermee te stoppen, wat uw vader vervolgens weigerde (CGVS, p. 13). Ook deze verklaringen zijn vaag en oppervlakkig en maken uw asielaanvraag weinig doorleefd. Ook uw beschrijving van de ontvoering van uw vader – ondanks de uitdrukkelijke vraag om elk detail te vertellen – is zeer beperkt en geenszins doorleefd. Het enige dat u

hierover weet te vertellen is dat er op de deur werd geklopt, dat uw vader ging opendoen en dat hij vanaf dan verdwenen was (CGVS, p. 12).

Ook over uw contact met uw familie in Afghanistan sinds uw vertrek kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo zegt u dat uw laatste contact met uw familie twee jaar geleden met uw oom was (CGVS, p. 3). Hij zou u dan gevraagd hebben om nooit meer te bellen. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u hem niet meer mocht bellen zegt u dat indien uw ooms aan vaderskant dit te weten zouden komen uw familie in de problemen zou kunnen komen, wat geenszins weet te overtuigen (CGVS, p. 3). Wanneer u er dan op gewezen wordt dat uw ooms dit niet te weten konden komen kan u louter nog aanhalen dat uw oom bang was en niet meer opnam wanneer u belde (CGVS, p. 3). Dergelijke vage en weinig aannemelijke verklaringen bieden geen afdoende uitleg voor het feit dat u de voorbije 2 jaar geen contact meer heeft gehad met uw familie in Afghanistan en u daardoor geen weet heeft van de situatie waarin uw familie verkeert sinds uw vertrek.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde taskara doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk worden betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Kunduz in de gelijknamige provincie. Momenteel lopen burgers in de provincie Kunduz een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Kunduz echter vermijden door u te vestigen in Kabul.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor alleenstaande, volwassen mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u als volwassen jongeman in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U verklaart zowel Pashtu als Dari te spreken en heeft voor uw vertrek uit Afghanistan een winkel opengehouden waarmee u tussen 40000 en 100000 Afghani (550-1375 euro) per maand verdiende (CGVS, p. 7 en 12). Hiermee toont u aan dat u over enige ondernemingscapaciteiten beschikt. Uw relaas bevat evenmin elementen waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Kunduz te ontlopen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte zou blijken.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen, in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, alsook van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien verzoeker uitermate vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde over (i) het talibanlidmaatschap van zijn ooms en hun activiteiten, (ii) de situatie na de beweerdelijke dood van zijn broer, (iii) het in ontvangst krijgen van 15.000 euro van een wildvreemde, (iv) de problemen die verzoekers vader zou hebben ondervonden naar aanleiding van zijn job als portier bij het Rode Kruis. Bovenvermelde motieven blijken allen uit de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven te ontkrachten.

Wat betreft zijn gebrekkige kennis over de activiteiten van zijn ooms merkt verzoeker op dat, gelet op de slechte contacten en de band tussen hem en zijn ooms, men redelijkerwijs niet meer kennis kan verwachten dan wat een buitenstaander zou weten over de activiteiten van de taliban.

De Raad merkt op dat het aan de asielzoeker om zijn asielrelaas aannemelijk te maken met coherente, gedetailleerde en plausibele verklaringen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verzoeker niet verder kwam dan het aanreiken van vage, ontwijkende en weinig doorleefde verklaringen en zodoende niet aannemelijk maakt dat zijn ooms tot de taliban behoren. Zo haalt verzoeker met betrekking tot hun activiteiten eerst louter aan dat ze vochten. Wanneer hem vervolgens gevraagd wordt om in detail te treden over de activiteiten van zijn ooms bij de taliban kan hij alleen maar zeggen dat ze vochten tegen de buitenlanders wanneer zij naar hun regio kwamen. Terecht besloot de dienvolgens dat aan de hand van dergelijke oppervlakkige verklaringen verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn ooms daadwerkelijk bij de taliban actief zijn.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het louter minimaliseren en vergoelijken van de vaagheid van zijn verklaringen, zonder een poging te ondernemen om de concrete vaststellingen die daartoe in de bestreden beslissing zijn gemaakt te ontkrachten met objectieve argumenten.

Wat betreft de situatie na de dood van zijn broer vermeldt verzoeker dat het volstaat vast te stellen dat de relatie tussen hem en zijn ooms niet goed is en dat hij vanuit cultureel-sociaal oogpunt weinig in te brengen heeft tegen zijn ooms. Het beschrijven van relaties is volgens verzoeker overigens zeer subjectief.

Alweer overtuigt verzoekers verweer niet, gezien hij niet verder komt dan het minimaliseren van slechts één feitelijke vaststelling, zonder een poging te ondernemen om de talrijke andere pertinente vaststellingen die hierover in de bestreden beslissing worden aangehaald te verklaren, laat staan te ontkrachten. Zo zijn de verklaringen van verzoeker over zijn persoonlijke reactie op het beweerde overlijden van zijn broer allerminst doorleefd te noemen (gehoorverslag p. 11).

Wat betreft het motief dat verzoeker niet kan verklaren wie de man was die hem 15.000 euro gaf, waarvoor dit geld bestemd was, noch waarom dit geld aan hem gegeven werd en niet meteen aan zijn ooms, *“ziet verzoeker niet in hoe dit motief zijn ongeloofwaardigheid kan ondermijnen”*. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen en merkt daarbij op dat *“wildvreemd voor verzoeker niet wildvreemd betekent”* voor zijn oom.

De Raad stelt vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij van een wildvreemde man 15.000 euro zou hebben gekregen om door te geven aan zijn ooms, en dit in het licht van de slechte relatie tussen verzoeker en zijn ooms, die na het beweerdelijke overlijden van zijn broer *“nog verder zou zijn gedegradeerd”*. Verzoeker slaagt er geenszins in aannemelijk te maken waarom de onbekende man een dergelijk bedrag precies aan verzoeker zou geven en niet aan een andere vertrouwenspersoon die dichter staat bij verzoekers ooms, of aan hen persoonlijk. Verzoeker komt opnieuw niet verder dan het hernemen van zijn eerdere verklaringen en het minimaliseren en

vergoelijken van de vaststellingen in de bestreden beslissing, zonder enige poging te ondernemen om deze te onkrachten met objectieve argumenten.

Eveneens wat betreft de beweerde problemen die zijn vader als gevolg van zijn beweerdelijke job bij het Rode Kruis zou hebben gekend, komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van zijn eerdere verklaringen en het minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo stelt verzoeker dat het logisch is dat hem details ontbreken, gezien het de problemen van zijn vader betrof en niet zijn persoonlijke problemen. Dit verweer is niet ernstig, gezien van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zich informeert omtrent zijn problemen. *In casu* vormden de beweerde werkzaamheden van verzoekers vader de directe oorzaak van de problemen van verzoekers familie met verzoekers ooms, waardoor dit gegeven tot de kern van het asielrelaas behoort. Dat verzoeker hieromtrent slechts vage en ontwijkende verklaringen kan afleggen ondermijnt de geloofwaardigheid.

Op basis van de voormelde motieven, die door verzoeker op geen enkele wijze worden weerlegd, kon de commissaris-generaal in redelijkheid besluiten dat aan het asielrelaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een geponde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Kabul, waardoor er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen geponde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul is verder te bereiken via de internationale luchthaven.

Nu verzoeker Dari en Pashtou spreekt en voor zijn vertrek als zelfstandig winkelier tussen 40.000 en 100.000 Afghani per maand verdiende (gehoorverslag p. 7 en 12), kon de commissaris-generaal met recht besluiten dat verzoeker derhalve in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet beschikt.

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij, bij gebrek aan sociaal netwerk in Kabul, "hoe dan ook" terecht zal komen in een vluchtelingenkamp in Kabul. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad (RvV 21 september 2012, nr. 81.988) dat stelt dat de levensomstandigheden aldaar op een zodanige wijze mensonwaardig zijn dat redelijkerwijs niet kan worden verwacht dat verzoeker zich daar gaat vestigen. Daargelaten de vaststelling dat rechtspraak van de Raad geen precedentswerking geniet, toont verzoeker niet aan dat hij zich in een situatie bevindt dat hij in een vluchtelingenkamp zou terecht komen. Uit verzoekers verklaringen kan immers niet worden afgeleid dat hij een onbemiddeld persoon is. Hij verklaarde zelf dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan een winkel openhield en hierdoor maandelijks, naar Afghaanse normen, meer dan behoorlijk verdiende. Verzoeker kon bovendien samen met zijn familie 15.000 euro mobiliseren voor zijn vertrek naar Europa. Rekening houdend met deze

gegevens toont verzoeker allerm minst aan dat hij "hoe dan ook" in een vluchtelingen kamp zou terecht komen. Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat het in aanmerking nemen van een intern hervestiging salternatief in Kabul in zijn hoofde "onredelijk" zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER